

Hejla-lajla-lajla-lajla-hejla-hejlaaaa. Így szoktam mindig énekelni, ha elindulok az iskolából a buszhoz. Először felérek a kishídig, addig háromszor eléneklek, csak kicsit meg kell húznom a végét. Akkor a hídon: a korlátan az első gombig hejla-lajla, a másodikig lajla-lajla, a harmadikig hejla-hejlaaaa, így vagy tizenötször váltok, aztán a sugárútig még tízszer biztos. De mindig van, aki röhög. Pedig tiszta a nadrágom, Anna néni mindennap megnézi, mielőtt indulok, hogy biztos nem vagyok-e morcos az uzsonnától. Volt már, hogy azt mondja rám valamelyik gyerek, persze, másik iskolás, én látom rajta, hogy másik iskolás, azt mondja rám, hogy hülyeee!, nézd, milyen hülyeee, ez május kilences, mindig a kishíd felől jön, haha.

Ez csak akkor van, ha több gyerek jön velem szembe. Ha egy jön, az csak megnéz nagyon, esetleg meg is fordul, ha elmegy mellettem, és néz még egy kicsit, de nem szól. Ha többen jönnek, és szól valamelyik, akkor abbahagyom az éneklést, meg úgy egyszerre olyan akkor, mikor rám kiabál, mintha mellbe ütne, és megijedek, és dühös is leszek mindjárt, és mégse merem megütni. Úgyis megütöm egyszer. Addig ütöm, míg meg nem mondja, mit lát rajtam. Meg azt is, hogy mit röhög.

Mire kiérek a sugárútra, akkor már elmúlik a mérgelem, mert ott zúgva-bögve-csikorogva rohangálnak az autók. Akkor már szép hangosan énekelhetem a hejla-lajlát, nem is hallatszik, akkora a lárma. A járdán akkor annyian várják a buszt, hogy na. Mindenki beszélget a másikkal, én meg szépen danolhatok, mert velem nem beszélget senki. Jobb is így, mert ezek mind olyan gyorsan beszélnek, én meg nem tudok olyan gyorsan. A boltban meg tudom mondani, mit akarok, de volt, hogy azt mondta a boltos, hogy mondtkimár, mondtkimár, bár lehet, hogy épp sietett valahova. Én meg kimondtam, de a boltos egy kicsit se mosolygott, a két kiflit meg úgy adta elém a pultra, hogy koppant mind a kettő.

Amit most el akarok mesélni, az egészen más, mert beszélgetésről szól. Vagyis arról, hogy beszélgetett énvelem egy egészen nagy fiú, de úgy beszélgetett, mintha ő is a május kilencbe járna. Úgy történt, hogy leültem a padra a buszállomáson, közben maradt még egy rész lajla-hejla-hejlaaaa, és azt végigdanoltam, mert ha vannak körülöttem, és mégis sikerül végigdanolni, mert senki se szól, meg senki se röhög, akkor olyan jó utána, épp olyan, mintha megittam volna egy nagy pohár hideg vizet, mikor nagyon szomjas voltam. Ez a nagy fiú meg mellettem ült a padon, és míg danoltam, nem szólt, meg nem is röhögött, pedig biztos hallotta, mert egész közel volt a füle, láttam közelről a fülét, kilátszott a zöld micisapka alól. Akkor eszembe jutott a buszjegyem, azt kezdtem keresni a táskámban, és csak kerestem, kerestem, kerestem, már kezdtem megijedni, mi lesz, ha nem találom meg, akkor ő azt kérdezte, hogy keresel valamit? De úgy kérdezte, mintha jó barátok volnánk, mintha ő volna a Mile vagy a Stefan. Mondom, keresem a buszjegyemet, akkor ő lehajolt, és a kezembe adta, mert meglátta a pad alatt, mégis kieshetett a zsebemből. Mosolygott ez a nagy fiú, és azt kérdezte, mi a címe a dalnak, amit az előbb énekeltem, mondom, az a címe, hogy Hejla-lajla. Azért mondtam meg neki, mert mosolygott, de nem röhögött. Mikor meghallotta a dal címét, azt mondta, ismeri, és szokta is énekelgetni, csak nem az utcán, hanem halászás közben, erre harapnak a halak, biztos azért, hogy mielőbb kibújhassanak a vízből, hogy meghallják eredetiben, ne csak a víz alól. Nagyot néztem, akkor megkérdezte, hová utazok, mondom, Elemérre, aztán tovább kérdezgetett, és így mondtam neki, hogy a nyolcadikat már befejeztem a május kilencben, meg hogy mostan tovább kell még járni iskolába. Akkor már jó volt, mert láttam, hogy most már nemcsak kérdezget, hanem beszélgetünk, ez már egész olyan volt, hogy én is kérdezhetek, hát megkérdeztem tőle, hogy itt, a városban lakik-e, azt mondta, igen, akkor kérdeztem, ismeri-e Lazic' Vukašint? Akkor ez a nagy fiú kerekerebbre nyitotta a szemét, és azt mondta, nem ismeri, ki az? Én meg mondtam, hogy az volt az én tatám, csak meghalt. A nagy fiú akkor se nevetett, hanem azt mondta, hogy ez szomorú dolog, nagyon sajnálom, de hát a mamád? Mondtam, hogy az is meghalt, mert tudom, hogy ők ketten együtt haltak meg a piros autóban, amikor kiszállt a piros autó a kanyarból. A nagy fiú kérdezte még, hogy akkor hol lakok, én meg mondtam, hogy a Ranka néniéknél, meg hogy van nekik még négy gyerekük, de akkor jött egy busz, és ez a nagy fiú felállt, de közben azt mondta, hogy örül, hogy megismerkedett velem, és azt is, hogy minden jót kíván nekem az életben. Aztán felszállt a buszra, és még integetett is nekem a buszból. Én akkor azt gondoltam, bárcsak a május kilencbe járna, lehetne rögtön a padtársam, nem baj, hogy ilyen nagy. Mile meg Stefan is biztos befogadnák az osztályba ezt a nagy fiút, ha elmesélem nekik, hogy végre valaki, aki ismeri a Hejla-lajlát, meg aki örül, hogy megismerkedett velem. Így mondta. Meg úgy látszik, nem is beszél gyorsan, ha már ilyen jól elbeszélgettünk.